

Ének: 327. dics. 1. v. Ó, jöjjetek hívek ma...

Imádság: Áldott vagy Királyok királya, Úr Jézus Krisztus, akinek születését elsőként pásztorok vehették hírül, aki a bűnösök megszabadítására szolgai formát öltöttél, aki halandó testben jöttél el a világba, hogy a mulandóság átkát elvéve örök életet ajándékozz nekünk.

Kérünk, cselekedd meg velünk, hogy a bűn igája alól felszabaduljunk és mi is a pásztorokkal, bölcsekkel együtt imádjunk téged

és az angyalokkal együtt örömmel vigyük hírül a világba, hogy Üdvözítő született ma nekünk!

Élessz fel bennünk olyan örömet, amely nem múlik el az ünneppel!

Csodálattal tekintünk rád, aki az Atyával és a Szentlélekkel egy Isten vagy, élsz és uralkodsz örökkön örökké. Ámen.

Lekció: Lukács 2, 8-20

Textus: Titusz 2, 11-14

Kedves Karácsonyt ünneplő gyülekezet!

Van egy történet, amely egy szalmaszálról szól. Ezt a szalmaszálat egy fiatal pásztor vitte magával a betlehemi istállóból, a jászolból, ahol az isteni gyermek aludt. Ettől fogva mindenhol magával vitte. A többiek folyton ugratták és gúnyolódtak miatta. „Dobd már el! Ugyan miért olyan értékes az számodra?” „Mert Isten Fia feküdt rajta.”- válaszolt. „És aztán? Isten Fia az értékes, nem a szalma!” „Igen, de a szalma is sokat ér. Mi máson fekhett volna a Gyermekek szegény létére? Isten Fiának szüksége volt erre a szalmára. Ez számomra azt jelenti, hogy Istennek szüksége van a kicsinyeknek, az értékteleneknek is, mint amilyenek mi vagyunk. Istennek szüksége van ránk!” Egyszer azonban az egyik pásztor kikapta a fiatal pásztor kezéből a szalmaszálat, összegyúrta és a földre dobta. A fiatal pásztor nyugodt maradt. Felvette a földről a szalmaszálat, kisimította és ezt mondta: „Látod, az maradt ami volt, szalmaszál. A haragod nem tudta megváltoztatni. Bizony, könnyű széttépni egy szalmaszálat. Gondold meg: Isten miért egy kisgyermeket küldött hozzánk, amikor nekünk erős és harcedzett megmentőre van szükségünk? Ez a gyermek férfivá cseperedik, szívós és eltörölhetetlen lesz. El tudja majd viselni az emberek minden haragját és közben megmarad annak, ami: a Megváltó, akit Isten küldött érettünk. Isten szeretetét nem lehet széttépni és eldobni. Még ha olyan törékenynek és gyöngének tűnik is, mint egy szalmaszál.”

Az evangéliumok elbeszélései mellett -amelyben keveredik az öröm és a félelem, a művészi szépség és a hétköznapi egyszerűség- mindig olyan jó hallani a karácsonyi csodát más szempontból is. Pál apostol teológiai magasságokba helyezi karácsony történetét. Ebben a pár versben megmagyarázza az *okát* és a *célját*, hogy ne csak a szegény, pólyába bugyolált és jászolba fektetett gyermeket lássuk, hanem sokkal többet. Jézus Krisztusban „*megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden ember számára*”. Mit jelent ez a néhány szó? Azt, hogy Isten megmentő szeretete, jóindulata, könyörülete és áldása, amit egy szóval csak kegyelemnek szoktunk mondani, behatolt ennek a világnak a sötétségébe, az emberlét romlottságába és elhozta közénk a szabadulást. Nem ítéletet hozott, hanem kegyelmet gyakorolni jött. Kiváltani minket a bűn ezerarcú rabságából. Megváltani bennünket a jólét, a pénz, a kényelem, az elbizakodottság, az önelégültség kötelékeiből; megszabadítani a közömbösség, a félelmeink és szenvedélyeink rabságából. Felemelni abból a mélységből, amiben vagyunk. Leemelni abból a szédítő magasságból, ahonnan önigazultan tekintünk körbe a világra. Karácsony oka tehát a szabadítás.

És a célja? A karácsonyi csoda -Luther Márton szavaival-, hogy: „Isten maga lesz emberré, hogy bennünket boldogtalan, büszke istenekből valódi emberekké tegyen; olyan emberekké, akik ismerik határaikat, gyengeségüket felismerik és elfogadják.” Isten üdvözítő kegyelme tanít és nevel minket. Hogy Istenben tudjunk bízni, hogy megtagadjuk a minket e világhoz láncoló kívánságainkat, hogy istenfélő életet éljünk. Elküldte Jézust, hogy megtisztítson és az Ő népévé tegyen minket, hogy követni tudjuk Őt és engedelmeskedni tudjunk Neki. Nem szoktunk erről beszélni, de a karácsonynak ilyen nevelő célja is van, hogy kimozduljon és változzon az életünk, hogy

megtanuljunk nemet mondani mindenre, ami nem kedves Istennek és igent mondjunk mindenre, ami az Isten terve és akarata. A kegyelem iskolájában minden egyéb lecke e kettő megkülönböztetésére vonatkozik.

Testvéreim! Jézus Krisztus a mi Megváltónk, Üdvözítőnk, aki kifizette minden adósságunkat az Atyának, aki önmagát adta értünk, aki megtisztít minket minden hitetlenségtől és romlottságtól, hogy kiválasztott népévé formáljon. Karácsonykor kiszolgáltatót, gyenge emberi testben jött el a mi világunkba, hogy aztán szívós és erős férfivá cseperedjen, aki ellenállt a Sátán kísértéseinek, aki lehajolt a kicsinyekhez, aki szóba állt a kirekesztettekkel, aki gyógyulással ajándékozta meg a betegeket, látást adott a vakoknak, démonokat űzött ki, végül letette életét az Atya kezébe (meghalt a kereszten), hogy a feltámadás hajnalán visszakapja. Ilyen az a kegyelem, amit Isten minden ember számára adni szeretne. Törékeny, mégis eltörölhetetlen. Persze vannak sokan, akik köszönik szépen, de nem kérik. Isten irántunk való szeretete és ereje azonban nem változik, még akkor sem, ha sokan nem akarnak róla tudomást venni, elutasítják vagy kigúnyolják. Neked erős szabadítóra van szükséged?! Olyan Megváltóra, aki véget vet a járványnak, aki biztos alapokra helyezi életedet, aki békességet teremt benned és körülötted, aki szeret és téged is megtanít szeretni? Talán ezek a legfontosabbak, amire most vágyunk. Figyelj, hogy hogyan teszi! Gyengévé lett érted, hogy téged erőssé tegyen. Nézz a betlehemi jászolba! Gondolj a szalmaszálla, amire a világ Megváltójának is szüksége volt. **Isten gondol ránk, fontosak vagyunk a számára és megszabadít minket!** Ezt üzeni idén karácsonykor. Ámen.

Ének: 200. dics. végig Ó, maradj kegyelmeddel...